

1. søndag i fasten

De kom også i strid om, hvem af dem der skulle regnes for den største. Da sagde han til dem: »Folkenes konger hersker over dem, og de, som udøver magt over dem, lader sig kalde velgørere. Sådan skal I ikke være; men den ældste blandt jer skal være som den yngste, og lederen som den, der tjener. For hvem er størst: den, der sidder til bords, eller den, der tjener? Er det ikke den, der sidder til bords? Men jeg er iblandt jer som den, der tjener.

Jer er det, der er blevet hos mig under mine prøvelser, og ligesom min fader har overdraget mig Riget, overdrager jeg det til jer, for at I skal spise og drikke ved mit bord i mit rige, og I skal sidde på troner og dømme Israels tolv stammer.

Simon, Simon! Satan gjorde krav på jer for at sigte jer som hvede; men jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte. Og når du engang vender om, så styrk dine brødre.«

Luk. 22,24-32

Kongen som tjener

MOGENS G JENSEN

Tanken

Det er torsdag aften, og Jesus er sammen med sine disciple for sidste gang. Imens lægger de jødiske ledere planer imod ham og forsøger at få ham dræbt. Det er Jesus klar over, og han ved, at tiden nu er inde til at sige de sidste afgørende ting til sine disciple. Imens var disciplene i et stort skænderi om, hvem af dem der skulle regnes for størst iblandt dem. Og vi deltager alle i kampen om de vigtige og fornemste pladser ved bordet. Ja, mennesket vil være som Gud. Have hans plads. Derfor ydmygede Jesus sig og blev en af os. Han ydmygede sig for at vinde os hovmodige tilbage til vores rette plads. Det gjorde han ved at tage straffen for vores hovmod.

Troen

Inden for sociologien har man beskrevet, hvordan der naturligt opstår hierarkier, når mennesker samles. De er ganske vist uformelle, men de fungerer stadig. Det sker i skoleklassen, ja, helt ned i børnehaven. Uden at der bliver sat ord på det, er der altid nogle, der bestemmer mere end andre. De bestemmer, hvad der skal leges, hvem der skal være på hold med hvem, og hvem der er udenfor. Det samme gælder på arbejdspladsen. Der er der et formelt, men som regel også et uformelt hierarki. Man lytter mere til nogen end til andre, og så er der nogen, man ser bort fra. Og de samme mekanismer findes i den kristne menighed.

Den rangordning findes også blandt disciplene. Men i modsætning til os taler de åbent om det og forsøger ikke at gøre sig bedre, end de er. Vi skal lægge mærke til, at Jesus ikke siger: 'I er alle lige. Ingen er større eller mere leder end andre.' Jesus beder

ikke sine disciple om at indføre demokrati og en flad organisationsstruktur. Men med sig selv som eksempel lærer han os noget om, hvordan lederen skal varetage sit lederskab. Og hvordan vi skal omgås magt i det hele taget. I ethvert lederskab indgår der synder som magtmisbrug, herskesyge, ærekærlighed. I stedet sætter Jesus en række dyder: ydmyghed, tjenstvillighed og offervillighed. Han gør dem opmærksom på, at de ikke skal herske over hinanden. I stedet skal de vise ydmyghed, tilbageholdenhed og tjenersind. Det er næsten som at bede direktøren om at tage jakkesættet af og give afkald på firmabilen og aktieoptionerne.

I verden findes der to veje. Der er Babelstårnets vej, der stiger opad. Det gælder hele tiden om at optimere mine muligheder og fremtidsudsigter. Hvordan klarer jeg mig bedst her i samfundet? Hvordan bevarer jeg min magt? Hvordan bliver jeg nummer et? Hvordan får jeg vist min x-factor? Hvordan bliver jeg lidt mere som Gud, der råder over både min fødsel og min død? Denne vej er Babelstårnets vej. Større, bedre, stærkere og smartere. Det gælder hele tiden om at udnytte sit potentiale til det yderste. Ubegrænset frihed, ubegrænsede muligheder.

Over for denne vej peger Jesus på en anden vej. Det er en vej, der hele tiden går nedad. Han stiger ned fra himlen, ydmyger sig og tager en tjeners skikkelse på og bliver menneske. Og hele tiden søger han at tjene andre omkring sig. Den uendelige underordner sig det endelige. Det, at Gud blev menneske, er den ubegrænsedes begrænsning. Tydeligt ser vi det i barnet i Betlehem. Her ligger den almægtige Gud og klynger sig til et menneske, Maria.

Mens Babelstårnets vej hele tiden søger opad, søger Gud nedad. Babelstårnets retning er opad og væk fra denne begrænsende verden. Guds vej er ned mod Jorden for at frelse mennesket. Og vil du møde Gud, må du standse din evindelige opadstigende vej og i stedet søge nedad. For kun her finder du Jesus. Ellers risikerer du ikke at møde ham. Fortsætter du din opadstigning, mister du glæden over at have fundet Jesus. Den Jesus, som hele tiden er på vej nedad. På vej til Jerusalem.

Jesus henvender sig nu til disciplenes uformelle leder, Peter, og siger, at hans tro er skrøbelig, ja, at han faktisk slet ikke er omvendt, dvs. hans hjerte er ikke helt med Jesus. Satan gør krav på Peter og hans meddisciple for at sigte dem som hvede. Satan vil se, om han kan få apostlene til at miste troen. Det vil han bl.a. gøre ved at så splid imellem dem. Han vil prøve, om han kan skille kerner fra avner i en si. Det sker, når kristne splittes. Hans mål er at ødelægge enheden mellem kristne. Og mange steder ser det ud til at lykkes for ham. Og Gud lader ham gøre det, for måske kan det også tjene hans rige. Måske bliver kristne i disse år sigtet af Satan, for at vi skal lære at basere vores enhed på troen i stedet for på skrøbelige menneskeskabte institutioner. Jesus beder om, at vores tro ikke må svigte, og at vi, når vi er vendt imod ham, må styrke vores søskende.

Det, Jesus var i færd med blandt disciplene skærtorsdag aften, er han også i gang med blandt os her i fastetiden. Han vil have os til at se, at vores tro og vores omvendelse er skrøbelig, og at vores omvendelse, tro og tjeneste må bæres af hans død og opstandelse alene.

Udfordringen

Hvad er målet for dit liv? Er det at søge opad, eller søger du hellere nedad for ikke at gå glip af at møde Jesus?